

Помежду имъ имаше мнозина, които мислехъ, че ще бжде полезно, ако за кратко време се отложатъ засяданията на свиканий по берлинский трактатъ съборъ за Българското Княжество, догдѣ да се испрати въ Европа или мемоаръ или депутация, която да представи безисходното положение и да иска подобрене на състоянието, ако не съединение. И на 9-й Февруария събранитѣ представителѣ отъ всички българский народъ засвидѣтелствувахъ своето душевно съединение и братство, и рѣшихъ щото Съборътъ да се отложи, догдѣ тѣ помежду си не рѣшатъ за създаденото за всички имъ положение отъ Берлинский конгресъ.

На слѣдующий день, на 10-й Февр., отвори се официалний Съборъ и последва прѣзъ первиятъ мѣсецъ разискванията на вътрешний си правилникъ, избиранieto на своето бюро както и другитѣ по-дребни работи, — а същевременно ставахъ и общи народни събрания, на които перипетитѣ ще да познава читателътъ, и които се прекъснѣхъ съ приеманieto отъ Съборътъ да разисква представеный проектъ на Органический Уставъ. (7 й Марта), и съ окончателното му расцѣпване на двѣ страни, за което послужи формално мемоарътъ до европейскитѣ сили отънѣ камарата.

Въ засяданията отъ първиятъ тоя мѣсецъ очертава се едно характеристическо явление на междуособно недовѣрие измежду намѣстника на Имп. Коммисаръ въ Съборътъ, г-на Лукиянова, и по-главнитѣ отъ представителѣтѣ, които налягахъ за отлагане на Съборътъ. Първиятъ мислеше, че вторитѣ сж рѣшени по всякакъвъ начинъ да му компрометиратъ работата, да стѣнятъ рѣшително съ кракъ противъ Берлинский трактатъ, и да се хвърлятъ слѣпо въ тъмнината на събитията... Вторитѣ пъкъ едно че чувствувахъ силно, че трѣбва да се постѣпи нѣкъкъ противъ това безисходно и неумолно положение, друго, че все мислехъ, какъ руската власть ги въспира повечето *pro forma* и че въ дѣното на душата си тя имъ съчувствува и че неможе и сама да предвиди слѣдствията отъ тъково едно тѣхно заявление предъ Европа, и третѣ че смѣтахъ, какъ тъкова едно заявление съ депутация все ще бжде единъ видъ прошение, и че ако се покаже неуспѣхътъ му